

Tale ved økumenisk møde i New York

Under overskriften "Et trofast vidnesbyrd om evangeliet er så presserende som nogensinde før" talte pave Benedikt XVI ved et møde i New York

Af pave Benedikt XVI ¹

Kære brødre og søstre i Kristus.

Mit hjerte fyldes af taknemmelighed mod den almægtige Gud – "én Gud og alles fader, som er over alle, gennem alle og i alle" ² – for denne velsignede mulighed for at samles med jer i bøn denne aften. Jeg takker biskop Dennis Sullivan for hans hjertelige velkomst, og jeg hilser varmt alle de tilstedeværende, der repræsenterer kristne fællesskaber over hele USA. Må vor Herres og Frelzers fred være med jer alle!

Gennem jer udtrykker jeg min oprigtige værdsættelse af det uvurderlige arbejde, som alle de, der er engageret i økumenisk arbejde, udfører: Kirkernes Nationalråd, Fællesskabet af kristne Kirker, de katolske biskoppers sekretariat for økumeniske og interreligiøse forhold og mange andre. De kristne i USA gør en indsats i den økumeniske bevægelse, som mærkes overalt i verden. Jeg opmuntrer jer alle til at holde ud og altid stole på den opstandne Kristi nåde – ham, som vi bestræber os på at tjene for at "føre mennesker i alle folkeslag til troslydighed, hans navn til ære". ³

Vi har netop hørt det skriftsted, hvor Paulus – en "fange for Herrens skyld" ⁴ – overbringer sin brændende bøn til medlemmerne af den kristne menighed i Efesos. "Jeg formaner jer," skriver han, "til at leve, så det svarer til det kald, I fik ... og stræbe efter at fastholde Åndens enhed med fredens bånd". ⁵ Efter sit lidenskabelige litani om enhed minder Paulus sine tilhørere om, at Jesus, der er opfaret til Himlen, har givet mænd og kvinder alle de gaver, der er nødvendige til at opbygge Kristi legeme. ⁶

---

¹ Oversat af Lillian Kristensen

² Ef 4,6

³ Rom 1,5

⁴ Ef 4,1

⁵ Ef 4,1-3

⁶ Ef 4,11-13

Med ikke mindre kraft genlyder Paulus' formaning i dag. Hans ord indgyder os tillid til, at Herren aldrig vil forlade os i vor søgen efter enhed. De kalder os også til at leve på en måde, som vidner om det ene "hjerte og sind",⁷ der altid har været kendetegnet for den kristne koinonia,⁸ og som er den kraft, der drager andre til at blive en del af de troendes fællesskab, så også de må få del i "Kristi uransagelige rigdomme".⁹

Globaliseringen har anbragt menneskeheden mellem to poler. På den ene side er der en voksende fornemmelse af indbyrdes forbundenhed og afhængighed mennesker mellem, selv når de geografisk og kulturelt set er langt fra hinanden. Denne nye opfattelse giver potentiale til forøgelse af global solidaritet og fælles ansvarlighed for menneskehedens velbefindende. På den anden side kan vi ikke benægte, at de store forandringer, der sker i vor verden, også medfører nogle foruroligende tegn på fragmentering og en tilbagevenden til individualisme. Den ekspanderende brug af elektroniske kommunikationsmidler har i nogle tilfælde paradoksalt nok resulteret i større isolation. Mange mennesker, også de unge, søger derfor mere autentiske former for fællesskaber. Udbredelsen af en sekulariseret ideologi, som underminerer eller endog benægter en transcendent sandhed, er også en alvorlig bekymring. I kulturelle tendenser især i forskning, massemedier og offentlig debat sættes der ofte spørgsmålstegn ved selve muligheden for guddommelig åbenbaring og dermed ved kristen tro. Derfor er et trofast vidnesbyrd om evangeliet mere presserende end nogen sinde. Kristne udfordres til klart at kunne forsvare det håb, de har.¹⁰

Alt for ofte bliver ikke-kristne forståeligt nok forvirrede omkring Evangeliets egentlige budskab, når de ser splittelsen mellem kristne trossamfund. Inden for nogle trosfællesskaber bliver grundlæggende kristen tro og praksis sommetider udskiftet med såkaldte "profetiske handlinger", som baseres på en fortolkning, der ikke altid er i overensstemmelse med, hvad der er givet i Skriften og traditionen

Som en konsekvens deraf opgiver fællesskaberne forsøget på at handle som et enhedslegeme og vælger i stedet at fungere ud fra ideen om "lokale optioner".¹¹ Et eller andet sted i denne proces mister man behovet for diakronisk koinonia – dvs. fællesskab med Kirken i og til enhver tid – netop i en tid, hvor verden mister sit pejlemærke og har brug for et overbevisende fælles vidnesbyrd om evangeliets frelsende magt.¹²

Stillet overfor disse vanskeligheder må vi først minde os selv om, at Kirkens enhed udgår fra en perfekt enhed i den treenige Gud. I Johannesevangeliet fortælles vi, at Jesus bad sin far om, at hans disciple måtte være ét, "ligesom du, Fader, i mig og jeg i dig".¹³ Dette skriftsted genspejler de tidlige kristne menigheders faste overbevisning om, at deres enhed både var forårsaget af og var et spejlbillede af enheden mellem Fader, Søn og Helligånd. Dette viser også, at den indre forbundenhed mellem troende var baseret på en solid integritet i deres bekendelse af troslæren.¹⁴ Hele vejen

⁷ ApG 4,32

⁸ Græsk: fællesskab. Se ApG 2,42. O.a.

⁹ Ef 3,8, jf. ApG 2,47; 5,14

¹⁰ Jf. 1 Pet 3,15: "Men I skal hellige Herren Kristus i jeres hjerte og altid være rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har"

¹¹ Dvs. at man lokalt selv udvælger, hvad man vil anse som kristentroens kernesandheder. Red.

¹² Jf. Rom 1,18-23: "For Guds vrede åbenbares fra himlen over al ugudelighed og uretfærdighed hos mennesker, der undertrykker sandheden med uretfærdigheden. Det, man kan vide om Gud, ligger nemlig åbent for dem; Gud har jo åbenbaret det for dem. For hans usynlige væsen, både hans evige kraft og hans guddommelighed, har kunnet ses siden verdens skabelse og kendes på hans gerninger. De har altså ingen undskyldning. For de kendte Gud, og alligevel ærede og takkede de ham ikke som Gud; men deres tanker endte i tomhed, og de blev formørket i deres uforstandige hjerte. De hævdede at være vise, men blev tåber, og de skiftede den uforgængelige Guds herlighed ud med billeder i skikkelse af forgængelige mennesker, fugle, firbenede dyr og krybdyr."

¹³ Joh 17,21

¹⁴ Jf. 1 Tim 1,3-11: "Da jeg rejste til Makedonien, bad jeg dig blive i Efesos, for at du skulle påbyde visse folk, at de ikke må føre vranglære eller holde sig til myter og endeløse stamtavler, hvad der snarere fremmer spekulationer,

igennem Det nye Testamente ser vi, at apostlene gentagne gange blev kaldet til at aflægge vidnesbyrd om deres tro både over for hedninger¹⁵ og jøder.¹⁶

end det tjener Guds frelsesplan, hvor det drejer sig om tro. Sigtet med det påbud er kærlighed af et rent hjerte, af en god samvittighed og af en oprigtig tro. Nogle har forvildet sig bort fra dette og har vendt sig til tom snak; de vil være lærere i loven, men forstår hverken det, de selv siger, eller hvad det er, de udtaler sig så sikkert om. Men vi ved, at loven er god, hvis man bruger den, som lov skal bruges, og når man ved, at en lov ikke er bestemt for retskafne, men for lovbrudere og genstridige, for gudløse og syndige, for spottere og ugudelige, for dem, der slår deres far eller mor ihjel, for drabsmænd, utugtige, mænd der ligger i med mænd, bortførere, løgnere, menedere, og hvad der ellers strider mod den sunde lære efter det evangelium om herligheden hos den salige Gud, som jeg har fået betroet."

¹⁵ Jf. ApG 17,16-34: "Mens Paulus ventede på dem i Athen, blev han meget oprørt over at se byen fuld af afgudsbilleder. Han førte samtaler i synagogen med jøderne og de gudfrygtige, og på torvet talte han hver dag med dem, han traf på. En del epikuræiske og stoiske filosoffer diskuterede også med ham, og nogle sagde: "Hvad mon han mener, det sludrehoved?" Men andre sagde: "Han ser ud til at være en forkynder af fremmede guddomme." Det var, fordi han forkyndte evangeliet om Jesus og om opstandelsen. De tog så Paulus med sig og førte ham til Areopagos og sagde: "Kan vi få at vide, hvad det er for en ny lære, du taler om? Det, du påstår, lyder nemlig fremmedartet i vore ører. Derfor vil vi have at vide, hvad dette skal betyde." For atenerne og de fremmede tilflyttere brugte ikke deres tid til andet end at fortælle eller høre nyt. Så stod Paulus frem midt på Areopagos og sagde: "Athenere! Jeg ser, at I på alle måder er meget religiøse. For da jeg gik rundt og så nærmere på jeres helligdomme, fandt jeg også et alter med indskriften: For en ukendt gud. Det, I således ærer uden at kende det, det forkynder jeg jer. Gud, som har skabt verden med alt, hvad den rummer, og som er Herre over himmel og jord, bor ikke i templer bygget af hænder. Heller ikke lader Gud sig tjene af menneskehænder, som om han trængte til noget. Det er ham, der giver alle liv og ånde og alle ting; og af ét menneske har han skabt alle folk og ladet dem bosætte sig overalt på jorden og fastsat bestemte tider og grænser for, hvor de skal bo – for at de skulle søge Gud, om de kunne famle sig frem og finde ham, som dog ikke er langt borte fra en eneste af os. For i ham lever vi, ånder vi og er vi, som også nogle af jeres digtere har sagt: 'Vi er også af hans slægt.' Når vi nu er af Guds slægt, må vi ikke mene, at guddommen ligner noget af guld og sølv eller sten, formet ved menneskets kunst og snilde. Efter at Gud har båret over med tidligere tiders uvidenhed, befaler han nu mennesker, at de alle og overalt skal omvende sig, for han har fastsat en dag, da han vil holde dom over hele verden med retfærdighed ved en mand, som han har bestemt dertil; og det har han gjort troværdigt for alle ved at lade ham opstå fra de døde." Da de hørte om dødes opstandelse, spottede nogle, men andre sagde: "Det vil vi høre dig tale om en anden gang." Dermed forlod Paulus forsamlingen. Men nogle mænd sluttede sig til ham og troede, blandt dem Dionysios, som var medlem af Areopagosforsamlingen, og en kvinde, der hed Damaris, og flere andre."

¹⁶ ApG 4,5-22: "Den næste dag samledes folkets ledere, de ældste og skriftkloge i Jerusalem, ypperstepræsten Annas, Kajfas, Johannes og Alexander og de andre af ypperstepræstelig slægt. De hentede Peter og Johannes ind og spurgte dem: »Med hvilken magt og i hvilket navn har I gjort dette?« Fyldt af Helligånden svarede Peter dem: »Folkets ledere og ældste! Når vi i dag bliver forhørt på grund af en velgerning mod en syg mand, hvordan han er blevet helbredt, så skal I alle, ja, hele Israels folk vide, at det er i Jesu Kristi, nazaræerens, navn, ham som I korsfæstede, men som Gud oprejste fra de døde, at denne mand står rask foran jer. Jesus er den sten, som blev vraget af jer bygmestre, men som er blevet hovedhjørneste. Og der er ikke frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved.« Men da de så Peters og Johannes' frimodighed og blev klar over, at de var jævne og ulærde mænd, undrede de sig; de vidste, at de havde været sammen med Jesus, og da de så den helbredte mand, der stod sammen med dem, kunne de ikke tage til genmæle. De befalede dem at forlade rådssalen og rådspurgte så hinanden: »Hvad skal vi gøre med disse mennesker? For at der er sket et tydeligt tegn ved dem, er åbenbart for alle dem, der bor i Jerusalem, og det kan vi ikke benægte. Men for at det ikke skal brede sig endnu mere i folket, så lad os true dem til ikke mere at tale til nogen i dette navn.« De kaldte dem igen ind og forbød dem overhovedet at forkynde eller undervise i Jesu navn. Men Peter og Johannes svarede: »Døm selv, om det er rigtigt over for Gud at adlyde jer mere end ham; men vi kan ikke lade være at tale om, hvad vi har set og hørt.« De truede dem igen og lod dem så gå, da de på grund af folkets holdning ikke kunne finde ud af, hvordan de skulle straffe dem; for alle priste Gud for det, der var sket, og manden, som dette tegn var sket med, så han blev helbredt, var over fyrre år gammel."

ApG 5,27-42: " Da de havde hentet dem, fremstillede de dem i Rådet, og ypperstepræsten tog dem i forhør og sagde: »Vi har udtrykkeligt forbudt jer at undervise i dette navn, og alligevel har I fyldt Jerusalem med jeres lære og vil bringe denne mands blod over os.« Peter og apostlene svarede: »Man bør adlyde Gud mere end mennesker. Vore fædres Gud har oprejst Jesus, som I dræbte ved at hænge ham på et træ. Ham har Gud ophøjet til fyrste og frelser ved sin højre hånd for at give Israel omvendelse og syndsforladelse. Og vi er vidner om dette, vi og Helligånden, som Gud har givet dem, der adlyder ham.« Da de hørte det, blev de rasende og ville dræbe dem. Men så rejste en lovlærer sig i Rådet, en farisæer, der hed Gamaliel, og som var anset i hele folket. Han befalede, at mændene

Kernen i deres argumentation var altid de historiske facts om Jesu legemlige opstandelse fra graven.¹⁷ Den ultimative virkning af deres prædikener ahang ikke af "højtravende ord" eller "menneskelig visdom",¹⁸ men snarere af Helligåndens gerning,¹⁹ som bekræftede apostlenes autoritet som vidner.²⁰ Kernen i Paulus' og den tidlige kirkes prædikener var intet andet end Jesus Kristus og "dét som korsfæstet".²¹ Men denne forkyndelse måtte underbygges af den normative læres renhed udtrykt i bekendelsesformler – trosbekendelser – som udtrykte essensen i den kristne tro og udgjorde grundlaget for de døbtes enhed.²²

Mine kære venner, kerygma'ets²³ kraft har intet mistet af sin indre dynamik. Alligevel må vi spørge os selv, om ikke dets fulde styrke er blevet svækket af den relativistiske tilgang til kristne læresætninger i lighed med det, vi finder i sekulære ideologier, som – idet de hævder, at alene videnskab er "objektiv" – forviser religion til udelukkende at høre til i det subjektive område i den enkeltes følelser. Videnskabelige opdagelser og deres anvendelse gennem menneskelig snildhed bringer uden tvivl nye muligheder for forbedring for menneskeheden. Dette betyder dog ikke, at det "erkendbare"

skulle føres udenfor et øjeblik. Så sagde han til de andre: »Israelitter! Tag jer i agt for, hvad I er ved at gøre med disse mænd. For før vores tid optrådte Theudas og påstod, at han var noget. Han fik tilslutning fra omkring fire hundrede mand, men han blev dræbt, og alle, der havde fulgt ham, blev spredt og blev til ingenting. Efter ham optrådte Judas fra Galilæa i folketællingens dage, og han fik folk til at følge sig og gøre oprør; men han omkom også, og alle de, der havde fulgt ham, blev spredt for alle vinde. I denne sag siger jeg jer: Hold jer fra disse mennesker og lad dem gå! For hvis dette er menneskers vilje eller værk, falder det fra hinanden, men er det fra Gud, kan I ikke fælde dem; kom ikke til at stå som mennesker, der kæmper mod Gud.« De fulgte hans råd og kaldte apostlene ind, lod dem piske og forbød dem at tale i Jesu navn og løslod dem. De forlod så rådssalen, glade fordi de var blevet anset for værdige til at blive vanæret for Jesu navns skyld. Både i templet og hjemme fortsatte de hver dag med at undervise og forkynde, at Jesus er den Salvede.

¹⁷ ApG 2,24: " Men Gud gjorde en ende på dødens veer og lod ham opstå, for han kunne umuligt holdes fast af døden."

ApG 2,32: " Denne Jesus har Gud ladet opstå. Det er vi alle vidner på."

ApG 3,15: " Livets fyrste dræbte I, men Gud oprejste ham fra de døde. Det er vi vidner om."

ApG 4,10: " så skal I alle, ja, hele Israels folk vide, at det er i Jesu Kristi, nazaræerens, navn, ham som I korsfæstede, men som Gud oprejste fra de døde, at denne mand står rask foran jer."

ApG 5,30: " Vore fædres Gud har oprejst Jesus, som I dræbte ved at hænge ham på et træ."

ApG 10,40: " ham oprejste Gud på den tredje dag og lod ham træde synlig frem"

ApG 13,30: " Men Gud oprejste ham fra de døde,"

¹⁸ 1. Kor 2,13

¹⁹ Ef 3,5 "I tidligere slægtled blev den ikke gjort kendt for menneskenes børn, sådan som den nu er blevet åbenbaret for hans hellige apostle og profeter ved Ånden"

²⁰ 1 Kor 15,1-11 " Brødre, jeg vil gøre jer bekendt med det evangelium, som jeg har forkyndt jer, det som I også har taget imod, som I også står i, og som I også frelses ved, hvis I da holder fast ved det ord, hvormed jeg forkyndte jer det – ellers var det til ingen nytte, I kom til tro. Jeg overleverede jer nemlig først og fremmest, hvad jeg også selv har modtaget: at Kristus døde for vore synder efter Skrifterne, at han blev begravet, at han opstod på den tredje dag efter Skrifterne, og at han blev set af Kefas og dernæst af de tolv. Dernæst blev han set af over fem hundrede brødre på én gang, de fleste af dem er endnu i live, men nogle er sovet hen. Dernæst blev han set af Jakob, siden af alle apostlene. Men sidst af alle blev han også set af et misfoster som mig; for jeg er den ringeste af apostlene, ikke værdig til at kaldes apostel, fordi jeg har forfulgt Guds kirke. Men af Guds nåde er jeg, hvad jeg er, og hans nåde imod mig har ikke været forgæves; jeg har arbejdet mere end nogen af dem, det vil sige ikke jeg, men Guds nåde, som har været med mig. Men hvad enten det nu er mig eller de andre: Sådan prædiker vi, og sådan kom I til tro.

²¹ 1 Kor 2,2

²² Se 1 Kor 15,3-5: " Jeg overleverede jer nemlig først og fremmest, hvad jeg også selv har modtaget: at Kristus døde for vore synder efter Skrifterne, at han blev begravet, at han opstod på den tredje dag efter Skrifterne, og at han blev set af Kefas og dernæst af de tolv."

Gal 1,6-9: " Jeg overleverede jer nemlig først og fremmest, hvad jeg også selv har modtaget: at Kristus døde for vore synder efter Skrifterne, at han blev begravet, at han opstod på den tredje dag efter Skrifterne, og at han blev set af Kefas og dernæst af de tolv."

"Unitatis redintegratio" – Andet Vatikanconcils dekret om økumeni, 2

²³ Dvs. det forkyndende udsagn

er begrænset til dét, der kan verificeres gennem forsøg, eller at religion skal henvises til forskellige områder i "personlig erfaring".

Hvis kristne accepterer denne fejlagtige måde at ræsonnere på, vil det lede til den opfattelse, at der kun er et ringe behov for at betone objektive sandheder i fremstillingen af den kristne tro, for så behøver man kun at følge sin egen samvittighed og vælge et trosfællesskab, som passer bedst til ens individuelle smag. Resultatet ses i den fortsatte øgning af antallet af fællesskaber, som undgår institutionelle strukturer og minimerer vigtigheden af læremæssigt indhold for kristent liv.

Selv i den økumeniske bevægelse kan kristne være tilbageholdende over for at forsvare læresættningens rolle af frygt for, at det vil forværre frem for at hele adskillelsens sår. Dog må et klart og overbevisende vidnesbyrd om frelsen gennem Kristi Jesu gerninger for os baseres på tanken om normativ apostolsk lære: en lære, som så sandelig er grundlagt på Guds inspirerede ord og bærer de kristnes sakramentale liv i dag.

Kun ved at holde fast ved den sunde lære²⁴ vil vi blive i stand til at svare på de udfordringer, som møder os i en verden, der udvikler sig. Kun på den måde kan vi give et utvetydigt vidnesbyrd om evangeliets sandhed og dets moralske lære. Det er dét budskab, som verden venter på at høre fra os. Ganske som de tidlige kristne har vi et ansvar for at aflægge et gennemsigtigt vidnesbyrd om "grunden til vort håb", så at alle menneskers øjne må åbnes til at se, at Gud har vist os sit ansigt²⁵ og givet os adgang til sit guddommelige liv gennem Jesus Kristus. Han alene er vort håb! Gud har åbenbaret sin kærlighed for alle mennesker gennem sin søns lidelses og døds mysterium, og han har kaldet os til at forkynde, at han sandelig er opstået og har indtaget sin plads ved Faderens højre hånd og "skal komme igen med herlighed for at dømme levende og døde".²⁶

²⁴ 2 Thess 2,15: "hold derfor fast, brødre, og hold jer til de overleveringer, som I er blevet undervist i, hvad enten det var i ord eller i brev fra os."

Jf. Åb 2,12-29: " Og skriv til englen for menigheden i Pergamon: Dette siger han, som har det skarpe tveæggede sværd: Jeg ved, hvor du bor: dér hvor Satans trone står; og dog holder du fast ved mit navn og har ikke fornægtet troen på mig, selv i de dage, da Antipas, mit trofaste vidne, blev slået ihjel hos jer, dér hvor Satan bor. Men lidt har jeg imod dig: Du har nogle, som holder fast ved Bileams lære, ham der lærte Balak at stille fælde for Israels børn, så de spiste afgudsofferkød og bedrev utugt. Sådant har du også nogle, der ligeledes holder fast ved nikolaiternes lære. Omvend dig derfor! Ellers kommer jeg hastigt over dig og vil bekæmpe dem med min munds sværd. Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne. Den, der sejrer, vil jeg give af den skjulte manna og give ham en hvid sten og indskrevet på stenen et nyt navn, som ingen kender undtagen den, der får det. Og skriv til englen for menigheden i Thyatira: Dette siger Guds søn, der har øjne som luende ild og fødder som skinnende malm: Jeg kender dine gerninger og din kærlighed og trofasthed og tjeneste og udholdenhed, og dine sidste gerninger overgår de første. Men jeg har det imod dig, at du finder dig i kvinden Jezabel, der påstår at være profetin, og som med sin lære forfører mine tjenere til at bedrive utugt og spise afgudsofferkød. Jeg har givet hende tid til at omvende sig, men hun vil ikke vende om fra sin utugt. Nu kaster jeg hende på sygelejet, og dem, der horer med hende, styrter jeg ud i stor trængsel, hvis de ikke omvender sig fra hendes gerninger, og hendes børn slår jeg ihjel. Så skal alle menighederne forstå, at jeg er den, der ransager nyrer og hjerter, og jeg vil give enhver af jer efter jeres gerninger. Men til jer andre i Thyatira, der ikke hylder den lære, og som ikke har loddet Satans dybder, som de kalder det, til jer siger jeg: Jeg lægger ikke nogen ny byrde på jer. Men hold fast ved det, I har, indtil jeg kommer. Den, der sejrer og trofast gør mine gerninger indtil enden, ham vil jeg give magt over folkene; han skal vogte dem med et jernscepter, som når lerkar knuses, ligesom jeg har fået magt til det af min fader, og jeg vil give ham morgenstjernen. Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne."

²⁵ Jf. 2 Kor 3,12-18: " Et sådant håb har vi og går derfor åbent til værks og gør ikke som Moses, der lagde et slør over sit ansigt, for at Israels børn ikke skulle se, at det, der forsvandt, hørte op. Dog forhærdedes deres tanker, for indtil den dag i dag bliver det samme slør ved med at ligge over oplæsningen af den gamle pagt uden at tages bort, for det fjernes først i Kristus. Ja, lige til i dag ligger der et slør over deres hjerte, når Moses læses op. »Men hver gang én vender om til Herren, tages sløret bort« – »Herren« er Ånden, og hvor Herrens ånd er, dér er der frihed. Og alle vi, som med utilsløret ansigt i et spejl skuer Herrens herlighed, forvandles efter det billede, vi skuer, fra herlighed til herlighed, sådan som det sker ved den Herre, som Ånden er.

²⁶ Den nikænske Trosbekendelse

Måtte de ord fra Gud, som vi har hørt denne aften, opflamme vore hjerter med håb på vejen til enhed;²⁷ måtte denne bøn være et eksempel på bønnens centrale plads i den økumeniske bevægelse,²⁸ for uden dette vil økumeniske strukturer, institutioner og programmer blive fattige i hjerte og sjæl. Lad os takke den almægtige Gud for det fremskridt, som er sket gennem Helligånden arbejde, ganske som vi med taknemmelig anerkender de personlige ofre, der gøres af så mange nulevende og af dem, som er gået forud for os.

Ved at følge i deres fodspor og ved at have tiltro til Gud alene er jeg fortrøstningsfuld om – for at låne Fader Paul Wattsons²⁹ ord – at vi vil opnå "enhed i håb, enhed i tro og enhed i kærlighed". Kun dette vil overbevise verden om, at Jesus Kristus er den ene, sendt af Gud til frelse for alle.

Jeg takker jer alle.

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk

---

²⁷ Jf. Luk 24,32: "De sagde til hinanden: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?«"

²⁸ Jf. "Unitatis redintegratio", 8

²⁹ Paul James Francis Wattson, 1863-1940, amerikansk franciskaner, ophavsmand til ideen om afholdelse af en fælles økumenisk bedeuge hvert år i januar måned